

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Jennifer Lynn Barnes
THE HAWTHORNE LEGACY

Copyright © 2021 by Jennifer Lynn Barnes
All rights reserved.

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05165-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DŽENIFER
LIN BARNS

IGRA SE NASTAVLJA

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Za Čarlija

POGLAVLJE 1

„Ponovo mi ispričaj kako ste vas dvoje prvi put igrali šah u parku.“ Džejmsonovo lice bilo je obasjano plamenom sveće, ali, čak i u toj slaboj svetlosti, mogla sam da vidim blesak u njegovim tamnozele-nim očima.

Ništa – i niko – ne bi pokrenulo krv u žilama Džejmsona Hotorna kao misterija.

„Bilo je to odmah posle sahrane moje majke“, rekla sam. „Prošlo je nekoliko dana, ili možda jedna nedelja.“

Nas dvoje bili smo u tunelima ispod kuće Hotornovih – sami, na mestu gde niko drugi nije mogao da nas čuje. Prošlo je manje od mesec dana otkad sam prvi put zakoračila u tu teksasku vilu sličnu palati, i nedelju dana otkad smo rešili misteriju zašto sam dovedena ovamo.

Ako smo zaista rešili tu misteriju.

„Mama i ja odlazile smo u šetnje po parku.“ Sklopila sam oči kako bih mogla da se koncentrišem na činjenice, a ne na intenzitet s kojim se Džejmson hvatao za svaku moju reč. „Ona je to zvala igrom besciljnog lutanja.“ Skupila sam snagu da se oduprem tom sećanju, podižući očne kapke. „Nekoliko dana posle njene sahrane, po prvi put sam otišla u park bez nje. Kada sam se približila jezercetu, videla sam da se okupila gomila ljudi. Neki čovek je ležao na trotoaru, zatvorenih očiju, pokriven odrpanom ćebadi.“

„Beskućnik.“ Džejmson je sve ovo već ranije čuo, ali njegova laserska fokusiranost na mene uopšte nije popuštala.

„Ljudi su mislili da je mrtav – ili obeznanjen od pića. Onda se uspravio u sedeći položaj. Videla sam kako se policajac probija kroz gomilu.“

„Ali ti si prva stigla do tog čoveka“, dovršio je Džejmson, gledajući me pravo u oči i izvijajući usne. „I pitala ga hoće li da igra šah.“

Nisam očekivala da Hari prihvati moju ponudu, a kamoli da pobjedi.

„Igrali smo svake nedelje posle toga“, rekla sam. „Ponekad dva-tri puta nedeljno. Nikada mi nije rekao ništa više od svog imena.“

Nije se stvarno zvao Hari. Lagao je. I zbog toga sam bila u tom tunelu sa Džejmsonom Hotornom. Zbog toga je on ponovo počeo da gleda u mene kao da sam misterija, zagonetka koju on, i samo on, može da reši.

Nije mogla da bude slučajnost što je milijarder Tobajas Hotorn ostavio svoje bogatstvo neznanki koja je poznavala njegovog „pokojnog“ sina.

„Sigurna si da je to bio Tobi?“, pitao je Džejmson, a vazduh između nas je postao naelektrisan.

U poslednje vreme bila sam sigurna u malo šta drugo. Tri nedelje ranije, bila sam normalna devojka, snalazila sam se, očajnički pokušavajući da preživim srednju školu, dobijem stipendiju i krenem dalje. Onda sam iznenada dobila vest da je jedan od najbogatijih ljudi u zemlji umro i imenovao mene u svom testamentu. Tobajas Hotorn mi je ostavio milijarde, skoro pa čitavo svoje bogatstvo – a ja nisam imala pojma zašto. Džejmson i ja smo dve nedelje raspetljavali zagonetke i nagoveštaje koje je starac ostavio za sobom. *Zašto ja?* Zbog mog imena. Zbog dana na koji sam rođena. Zbog toga što je Tobajas Hotorn uložio sve u neizvesnu pretpostavku da bih ja nekako mogla da ponovo okupim njegovu rasturenu porodicu.

Ili nas je bar završetak starčeve poslednje igre naveo da tako poverujemo.

„Sigurna sam“, vatreno sam odgovorila Džejmsonu. „Tobi je živ. A ako je tvoj deda to znao – pri čemu znam da je to jedno veliko *ako* – ali, ako jeste znao, onda moramo pretpostaviti da je izabrao mene ili zato što sam poznavala Tobija, ili je nekako unapred smislio kako da spoji nas dvoje.“

Ako je postojalo išta što sam saznala o pokojnom milijarderu Tobajasu Hotornu, to je da je on bio sposoban da organizuje skoro bilo šta, i izmanipuliše skoro svakog. Voleo je zagonetke i slagalice i igre.

Baš kao Džejmson.

„Šta ako taj dan u parku nije bio prvi put da si srela mog strica?“ Džejmson je zakoračio prema meni, zračeci zastrašujućom energijom. „Razmisli o tome, naslednice. Rekla si da si, kada te je moj deda jedini put sreo, imala šest godina, i video te je na večeri na kojoj je tvoja majka bila konobarica. Čuo je tvoje puno ime.“

Kada se presloži, Ejveri Kajli Grams postaje Veoma Rizično Kockanje.* Ime kakvo bi čovek kao što je Tobajas Hotorn upamtio.

„Tako je“, potvrdila sam ja. Džejmson je sada stajao blizu mene. Preblizu. Svi momci iz porodice Hotorn imali su magnetsku privlačnost. Bili su veći od života. Imali su efekat na ljude – a Džejmson je veoma dobro umeo to da iskoristi da dobije ono što želi. *On sada želi nešto od mene.*

„Zašto je moj deda, teksaski milijarder sa vojskom privatnih kuvara koje može da pozove kad god hoće, jeo u rupčagi od restorana u gradiću u Konektikatu za koji niko nikada nije čuo?“

Moj mozak je radio punom brzinom. „Misliš da je nešto tražio?“

Džejmson se lukavo osmehnuo. „Ili nekoga. Šta ako je starac otišao tamo da traži Tobija i našao *tebe*?“

Bilo je nečega u načinu na koji je izgovorio reč *tebe*. Kao da sam ja neko poseban. Kao da sam važna. Ali Džejmson i ja smo već ranije prošli kroz ovo. „A sve ostalo je bilo skretanje pažnje?“, upitala sam ne gledajući u njega. „Moje ime. Činjenica da je Emili umrla na moj rođendan. Zagonetka koju nam je tvoj deda ostavio – sve je to bila samo laž.“

Džejmson nije reagovao na pomen Emilinog imena. Kada bi se zadubio u neku misteriju, ništa nije moglo da ga omete – čak ni ona. „Laž“, ponovio je. „Ili skretanje na pogrešan trag.“

* *Avery Kylie Grambs – A Very Risky Gamble.* (Prim. prev.)

Pružio je ruku da mi skloni uvojak s lica, i svaki nerv u mom telu došao je u stanje visoke napetosti. Trgnula sam se nazad. „Prestani da me tako gledaš“, strogo sam mu rekla.

„Kako?“, odvratio je on.

Prekrstila sam ruke i prostrelila ga pogledom. „Ti uključuješ svoj šarm kada nešto želiš.“

„Naslednice, povređuješ me.“ Džejmson je bolje izgledao kada se lukavo osmehuje nego što bi iko imao pravo da izgleda. „Samo želim da malo prekopaš po svom pamćenju. Moj deda je bio osoba koja razmišlja u četiri dimenzije. Možda je imao više od jednog razloga da izabere tebe. Zašto da ubiješ dve muve jednim udarcem, uvek je govorio, ako možeš da ih ubiješ dvanaest?“

Bilo je nečega u njegovom glasu, u načinu na koji me je i dalje gledao, zbog čega mi je bilo tako lako da se upetljam u sve to. Mogućnosti. Misterija. *On*.

Ali ja nisam bila od onih koji dvaput prave istu grešku. „Možda si ti to pogrešno shvatio.“ Okrenula sam se na drugu stranu. „Šta ako tvoj deda nije znao da je Tobi živ? Šta ako je *Tobi* bio taj koji je shvatio da me starac posmatra? I razmišlja da mi ostavi celo svoje bogatstvo?“

Hari, što je bilo ime pod kojim sam ga ja znala, bio je đavolski dobar igrač. Možda taj dan u parku nije bio slučajnost. Možda me je on tražio.

„Nešto nam izmiče“, rekao je Džejmson, prilazeći da stane blizu mene. „Ili možda“, promrmljao je pravo u moj potiljak, „ti ne govoriš sve što znaš.“

Nije sasvim grešio. Meni nije bilo u prirodi da položim sve svoje karte na sto – a Džejmson Vinčester Hotorn nije se čak ni pretvarao da je poverljiv.

„Shvatam kako stvari stoje, naslednice.“ Gotovo da sam mogla da čujem njegov iskrivljeni smešak. „Ako želiš tako da igraš, zašto ne učinimo da ovo bude zanimljivo?“

Ponovo sam se okrenula licem prema njemu. Kada smo se našli oči u oči, bilo je teško ne setiti se da, kada Džejmson poljubi devojku,

Igra se nastavlja

u tome nema oklevanja. To nije nežno. To nije *stvarno*, podsetila sam samu sebe. Ja sam za njega bila deo zagonetke, alatka koju treba upotrebiti. I još uvek sam bila deo zagonetke.

„Nije sve igra“, rekla sam.

„A možda je“, odvratio je Džejmson dok su mu se oči sjajile, „u tome problem. Možda zbog toga naprežemo vijuge u ovim tunelima iz dana u dan, sve pretresajući i ne stižući nikuda. Jer ovo nije igra. Još nije igra. Igra ima pravila. Igra ima pobjednika. Možda je ono što je potrebno meni i tebi, naslednice, da rešimo misteriju Tobija Hotorna samo malo motivacije.“

„Kakve motivacije?“ Odmerila sam ga pogledom ispod poluspuštenih kapaka.

„Kako bi bilo da se kladimo?“ Džejmson je izvio jednu obrvu. „Ako ja prvi sve ovo razrešim, onda ćeš morati da oprostiš i zaboraviš moju malu grešku u rasuđivanju nakon što smo dekodirali Blekvud.“

Blekvud je bilo mesto za koje smo ustanovili da je tamo njegova pokojna bivša devojka umrla na moj rođendan. To je bio trenutak kada je prvi put postalo jasno da me Tobijas Hotorn nije izabrao zato što sam posebna. Izabrao me zbog onoga što ću uraditi za njih.

Odmah posle toga, Džejmsona više nimalo nisam interesovala.

„A ako ja pobedim“, odgovorila sam zureći u te njegove zelene oči, „onda ćeš morati da zaboraviš da smo se ikada poljubili – i da više nikada ne pokušaš da me namamiš da te ponovo poljubim.“

Nisam mu verovala, ali takođe nisam verovala sebi kada je on u pitanju.

„U redu, naslednice.“ Džejmson je zakoračio napred. Stojeći tik pored mene, približio mi se usnama do uha i šapnuo: „Igra počinje.“

POGLAVLJE 2

Kada je naša opklada sklopljena, Džejmson je krenuo u jednom pravcu kroz tunele, a ja u drugom. Kuća Hotornovih bila je ogromna,

prostrana, dovoljno velika da je, čak ni posle tri nedelje, nisam videla celu. Čovek bi godinama mogao da istražuje ovo mesto i da još uvek ne otkrije sve ulaze i izlaze, sve tajne prolaze i skrivene prostorije – i to čak i ako se u obzir ne uzmu podzemni tuneli.

Na moju sreću, ja brzo učim. Skrenula sam ispod krila sa teretanom u tunel koji prolazi ispod muzičke sobe. Prošla sam ispod solarijuma, pa se skrivenim stepeništem popela u Veliku sobu, gde sam zatekla Neša Hotorna ležerno naslonjenog na kameni kamin. Čekao je.

„Hej, mala.“ Neš nije ni trepnuo zbog činjenice da sam se pojavila naizgled niotkud. U stvari, najstariji brat Hotorn odavao je utisak da bi čitava vila mogla da se sruši oko njega, a on bi jednostavno ostao naslonjen na taj kamin. Neš Hotorn bi verovatno blago nakrivio svoj kaubojski šešir da pozdravi i samu smrt.

„Zdravo“, odgovorila sam.

„Pretpostavljam da nisi videla Grejsona?“, upitao je Neš, a uz njegovo teksasko razvlačenje reči pitanje je zvučalo skoro kao da je postavljeno tek reda radi.

To nimalo nije ublažilo uticaj onoga što je upravo rekao. „Ne.“ Moj odgovor je bio kratak, a lice bezizražajno. Grejson Hotorn i ja držali smo se podalje jedno od drugog.

„A pretpostavljam i da ne znaš ništa o razgovoru koji je Grej vodio sa našom majkom tačno pre nego što se ona odselila?“

Skaj Hotorn, mlađa ćerka Tobajasa Hotorna i majka sve četvorice Hotornovih unuka, pokušala je da naruči moje ubistvo. Osoba koja je zaista povukla okidač završila je u zatvorskoj ćeliji, ali Skaj je bila prinuđena da ode iz kuće Hotornovih. Na to ju je prinudio Grejson. *Ja ću te uvek štittiti*, rekao mi je. *Ali ovo... sa nama... To ne može da se dogodi, Ejveri.*

„Nemam pojma“, odgovorila sam ravnim tonom.

„Tako sam i mislio.“ Neš mi je kratko namignuo. „Tvoja sestra i tvoja advokatica te traže. U istočnom su krilu.“ To je bila značajna izjava, ako sam ikada čula neku takvu. Moja advokatica je bila njegova bivša verenica, a moja sestra je bila...

Ne znam šta su Libi i Neš Hotorn bili.

„Hvala“, rekla sam mu, ali, kada sam krenula uz vijugave stepenice u istočno krilo kuće Hotornovih, nisam pošla da tražim Libi. Ili Alisu. Opkladila sam se sa Džejmsonom i nameravala sam da dobijem opkladu. Prva stanica: kancelarija Tobajasa Hotorna.

U kancelariji se nalazio писаči sto od mahagonija, a iza stola je bio zid sa trofejima, patentima i knjigama sa prezimenom Hotorn na riknama – zastajao je dah od tog vizuelnog podsetnika da nema ničeg običnog u vezi sa braćom Hotorn. Njima su pružene sve mogućnosti, i starac je očekivao da budu izuzetni. Ali ja nisam došla ovamo da blenem u trofeje.

Umesto toga sam sela za sto i otvorila skrivenu pregradu koju sam nedavno otkrila. U njoj je bila fascikla. A u fascikli moje slike. Bezbroj fotografija, snimljenih čitav niz godina unazad. Posle onog sudbonosnog sastanka u restoranu, Tobajas Hotorn je motrio na mene. *Sve zbog mog imena? Ili je imao neki drugi motiv?*

Prelistala sam fotografije i odvojila dve. Džejmson je bio u pravu dole u tunelima. Nisam mu sve rekla. Dvapat sam fotografisana sa Tobijem, ali oba puta je fotograf snimio samo potiljak čoveka pored mene.

Da li je Tobajas Hotorn prepoznao Tobija s leđa? Da li je „Hari“ shvatio da nas fotografišu i namerno okrenuo glavu na drugu stranu?

Što se tiče dokaza, ovo nije bilo baš nešto na osnovu čega bi se moglo krenuti dalje. Fascikla je istinski dokazivala samo da je Tobajas Hotorn motrio na mene godinama pre nego što se „Hari“ pojavio. Pronašla sam kopiju mog rodnog lista ispod fotografija. Potpis moje majke bio je uredan, a potpis mog oca čudna mešavina pisanih i štampanih slova. Tobajas Hotorn je podvukao potpis mog oca, kao i moj datum rođenja.

18. 10. Shvatala sam značenje ovoga. I Grejson i Džejmson su voleli devojkicu po imenu Emili Lohlin. Njena smrt – 18. oktobra – potpuno ih je razdvojila. Starac je nameravao da ih ja nekako opet spojim. Ali zašto bi Tobajas Hotorn podvukao potpis mog oca? Riki

Grams je bio danguba. Nije mu bilo dovoljno stalo čak ni da bi se javio na telefon kada je moja majka umrla. Da sam ostavljena njemu, završila bih kod neke starateljske porodice. Zureći u Rikijev potpis, naprezala sam se da sebi razjasnim razlog zbog koga je Tobajas Hotorn podvukao njegovo ime.

Ništa mi nije padalo na pamet.

U mislima sam čula glas svoje majke. *Čuvam jednu tajnu*, rekla mi je ona, davno pre nego što me je Tobajas Hotorn upisao u svoj testament, *u vezi sa danom kada si rođena*.

Na šta god da je mislila, nikada to neću pogoditi, pošto je više nema. Ono što sam zaista znala bilo je da ja nisam od Hotornovih. Ako ime mog oca na tom rodnom listu nije bilo dovoljan dokaz, DNK test je već potvrdio da nemam krvi Hotornovih.

Zašto me je Tobi tražio? Da li me je tražio? Pomislila sam na ono što je Džejmson rekao, kako njegov deda ubija dvanaest muva jednim udarcem. Ponovo prelistavajući sadržaj fascikle, pokušavala sam da pronađem neki tračak smisla. Šta ja to nisam mogla da vidim? Moralo je da postoji *nešto*...

Oštro kucanje na vratima bilo je jedino upozorenje koje sam dobila pre nego što je kvaka počela da se okreće. Brzo sam se pokrenula, sakupila fotografije i vratila fasciklu u skrivenu pregradu.

„Tu si.“ Alisa Ortega, advokatica, bila je uzor profesionalnosti. Izvila je obrve i pogledala me ispod njih na način koji sam ja za sebe nazivala Alisin pogled. „Da li bih bila u pravu ako pretpostavim da si zaboravila na utakmicu?“

„Utakmicu?“, ponovila sam, ne znajući tačno na *koju* utakmicu misli. Osećala sam se kao da igram igru i takmičim se od trenutka kada sam prvi put prošla kroz vrata kuće Hotornovih.

„Fudbalsku utakmicu“, razjasnila je Alisa, uz još jedan Alisin pogled. „To je deo tvog ulaska u teksasko društvo. Uz odlazak Skaj iz kuće Hotornovih, spoljašnji izgled je važniji nego ikad. Moramo da kontrolišemo celu priču. Ovo je priča o Pepeljugi, a ne skandal – a ti

moraš da glumiš Pepeljugu. U javnosti. Što je češće i uverljivije moguće, počev od korištenja tvoje vlasničke lože večeras.“

Vlasnička loža. Na to mi je sinulo u glavi. „Utakmica“, još jednom sam ponovila, polako shvatajući. „NFL utakmica. Jer ja posedujem fudbalski tim.“

To je bilo i dalje toliko nepojmljivo da sam skoro uspela da se distanciram od drugog dela onoga što je Alisa rekla – dela o Skaj. Po dogovoru koji sam postigla sa Grejsonom, nisam smela nikome da kažem za učešće njegove majke u pokušaju mog ubistva. On se za uzvrat pobrinuo za sve ostalo.

Baš kao što je i obećao.

„U vlasničkoj loži je četrdeset osam sedišta“, rekla je Alisa, prelazeći na ton kao da drži predavanje. „Opšti raspored sedenja pravi se mesecima unapred. Samo važne ličnosti. To nije samo fudbal – to je način da se plati mesto za desetak različitih stolova. Pozivnice su veoma tražene i za njih su zainteresovani otprilike svi živi – političari, slavne ličnosti, direktori kompanija. Rekla sam Orenu da proveri sve koji su na spisku za večeras, i imaćemo profesionalnog fotografa pri ruci za slučaj prilike da se naprave neke strateški važne slike. Landon je smislio objavu za medije koja će biti emitovana sat vremena pre utakmice. Ostaje da se pobrinemo samo još za...“

Alisa je odmereno utihnula...

Ja sam frknula kroz nos. „Mene?“

„Ovo je priča o Pepeljugi“, podsetila me je Alisa. „Šta misliš šta bi Pepeljuga nosila na svojoj prvoj NLF utakmici?“

Ovo je moralo da bude trik-pitanje.

„Ovako nešto?“ Na vratima se pojavila Libi. Nosila je dres *Loun Starsa* sa odgovarajućim šalom, rukavicama i čizmama. Plava kosa bila joj je vezana u repić debelim svežnjem plavih i zlatnih traka.

Alisa se usiljeno osmehnula. „Da“, obratila se meni. „Tako nešto – samo bez crnog karmina, crnog laka za nokte i crne uske ogrlice.“ Libi je bila otprilike najveselija darkerka na svetu, a Alisa nije bila ljubitelj osećaja za modu moje sestre. „Kao što sam rekla“, naglašeno

je nastavila Alisa, „ovo večeras je važno. Dok Ejveri glumi Pepeljugu pred kamerama, ja ću običi naše goste i steći bolji osećaj kakvi su njihovi stavovi.“

„Stavovi o čemu?“, upitala sam. Iznova i iznova su mi govorili da je Tobajas Hotorn imao gvozdenu volju. Koliko sam ja znala, porodica Hotorn je odustala od pokušaja da je dovodi u pitanje.

„Nikada ne škodi da imaš nekoliko dodatnih jakih igrača na svojoj strani“, rekla je Alisa. „A mi želimo da naši saveznici mogu lakše da dišu.“

„Nadam se da ne smetam.“ Neš se ponašao kao da je jednostavno naleteo na nas tri – kao da on nije bio taj koji me je upozorio da me Libi i Alisa traže. „Nastavi, Li-Li“, obratio se mojoj advokatici. „Govorila si nešto o tome kako se lakše diše?“

„Potrebno nam je da ljudi znaju kako Ejveri nije došla da prodrma stvari.“ Alisa je izbegavala da gleda direktno u Neša, kao kad neko izbegava da gleda u sunce. „Tvoj deda je imao investicije, poslovne partnere, političke veze – takve stvari zahtevaju pažljivo balansiranje.“

„Ono na šta misli kada ovo kaže“, rekao mi je Neš, „jeste da joj je potrebno da ljudi misle kako *Maknamara*, *Ortega* i *Džouns* u potpunosti drže situaciju pod kontrolom.“

Situaciju? Pomislila sam. *Ili mene?* Nisam uživala u ideji da budem bilo čija marioneta. U teoriji bar, trebalo bi da ta firma radi za mene.

To mi je dalo ideju. „Alisa? Sećaš li se kad sam te zamolila da daš novac mom prijatelju?“

„Hariju, zar ne?“, odgovorila je Alisa, ali imala sam jasan osećaj da joj je pažnja podeljena na sledeći način: između mog pitanja, njenih velikih planova za večeras, i načina na koji su se Nešove usne izvile na krajevima kada je video Libinu odeću.

Poslednje na šta je trebalo da se moja advokatica fokusira bio je način na koji njen bivši gleda u moju sestru. „Da. Jesi li uspela da mu dostaviš novac?“, upitala sam. Najjednostavniji način da se dobiju odgovori bio bi da se pronade Tobi – pre nego što ga Džejmson pronade.

Igra se nastavlja

Alisa je jedva uspela da odvoji pogled od Libi i Neša. „Nažalost“, oštro je rekla, „moji ljudi nisu uspeli da uđu u trag tvom Hariju.“

Prevrtala sam u glavi implikacije ovoga što je rečeno. Tobi Hotorn se pojavio u parku nekoliko dana posle smrti moje majke, i nestao je manje od mesec dana nakon što sam ja otišla.

„Dakle“, rekla je Alisa sklopivši ruke ispred sebe, „što se tiče tvoje odeće...“

POGLAVLJE 3

Nikada u životu nisam gledala fudbalsku utakmicu, ali, kao nova vlasnica *Teksas Loun Starsa*, i nisam baš mogla to da kažem gomili novinara koji su se sjatili oko terenca kada smo se dovezli do stadiona, ništa više nego što bih mogla da priznam da raskopčani dres i metalikplave kaubojske čizme koje nosim deluju otprilike isto toliko autentično kao kostim za Noć veštica.

„Spusti prozor“, rekla mi je Alisa, „osmehni se i vikni: 'Napred, Loun Stars!'“

Nisam želela da spuštam prozor. Nisam želela da se osmehujem. Nisam želela da bilo šta vičem – ali sam to uradila. Pošto je to bila priča o Pepeljugi, a ja sam bila njena zvezda.

„Ejveri!“

„Ejveri, gledaj ovamo!“

„Kako se osećaš u vezi sa tvojom prvom utakmicom u ulozi nove vlasnice kluba?“

„Imaš li ikakve komentare u vezi sa dojavama da si napala Skaj Hotorn?“

Nisam imala mnogo iskustva sa medijima, ali sam ga imala dovoljno da znam da je ključno pravilo kada novinari ispaljuju na tebe pitanja u rafalima: ne odgovaraj. Otprilike jedino što mi je bilo dopušteno da kažem bilo je da sam uzbuđena, zahvalna, puna strahopoštovanja, i savladana emocijama na *najneverovatniji mogući način*.

Zato sam dala sve od sebe da kanališem uzbuđenje, zahvalnost i strahopoštovanje. Večerašnjoj utakmici prisustvovala skoro sto hiljada ljudi. Milioni će je gledati širom sveta, navijajući za ovaj klub. Moj klub.

„Napred, *Loun Stars!*“, povikala sam. Krenula sam da podignem prozor, ali baš kada sam prstom dotakla dugme, jedna figura se izdvojila iz rulje. Nije to bio novinar.

Moj otac.

Riki Grams se celog života odnosio prema meni kao prema neželjenoj posledici, ako sam bila čak i toliko za njega. Nisam ga videla duže od godinu dana. Ali sada, kad sam nasledila milijarde?

Eto ti njega.

Okrenuvši se na drugu stranu od njega – i paparaca – podigla sam prozor.

„Ejvi?“ Libin glas je bio neodlučan dok je naš blindirani terenac nestajao u privatnoj garaži ispod stadiona. Moja sestra je bila optimista. Mislila je sve najbolje o ljudima – uključujući i čoveka koji nikada nije učinio baš ništa ni za jednu od nas.

„Jesi li znala da će on biti ovde?“, upitala sam je, stišavajući glas.

„Ne“, rekla je Libi. „Kunem se!“ Stegnula je zubima donju usnu, razmazujući crni karmin. „Ali samo je hteo da razgovara.“

Kladim se da jeste.

Za volanom je bio Oren, moj šef obezbeđenja, i sada se parkirao pa mirno progovorio preko malog mikrofona na reveru. „Imamo problem kod severnog ulaza. Samo posmatrajte, ali želim potpun izveštaj.“

Dobra stvar kada si milijarderka sa timom za obezbeđenje prepunim bivših pripadnika specijalnih snaga jeste to što su šanse da te ponovo zaskoče iz zasede skoro pa nikakve. Potisnula sam osećanja koja su se uzburkala od pogleda na Rikija i izašla iz vozila u utrobu jednog od najvećih stadiona na svetu. „Hajde da ovo obavimo“, rekla sam.

„Samo da se zna“, napomenula mi je Alisa dok je izlazila iz kola, „firma je i više nego sposobna da izađe na kraj sa tvojim ocem.“

A *to je* bila dobra stvar kada si jedini klijent advokatske firme vredne na milione dolara.

„Jesi li dobro?“ navaljivala je dalje Alisa. Ona nije bila baš previše osećajna i obzirna osoba. Verovatnije je pokušavala da proceni hoću li biti od neke koristi večeras.

„Dobro sam“, odgovorila sam.

„Zašto ne bi bila?“

Taj glas – tih i gladak – začuo se iz lifta iza mene. Po prvi put za sedam dana, kada sam se okrenula, pogledala sam pravo u Grejsona Hotorna. Imao je svetlu kosu i ledenosive oči, a jagodične kosti dovoljno oštre da se mogu smatrati oružjem. Pre dve nedelje, rekla bih da je on najsamouvereniji, najsamozadovoljniji, najuobraženiji drkadžija kog sam ikada srela.

Sada nisam bila sigurna šta da kažem o Grejsonu Hotornu.

„Zašto bi“, ponovio je on razgovetno, izlazeći iz lifta, „Ejveri bila ikako drugačije nego dobro?“

„Tata lenština se pojavio tamo napolju“, promrmljala sam ja. „Sve je u redu.“

Grejson je zurio u mene, njegove oči su prodirale u moje, a zatim se okrenuo prema Orenu. „Da li je on pretnja?“

Ja ću te uvek štiti, zakleo se. Ali ovo... sa nama... To ne može da se dogodi, Ejveri.

„Nije mi potrebno da me štitiš“, oštro sam rekla Grejsonu. „Što se tiče Rikija, ja sam stručnjak da se zaštitim sama.“ Provukla sam se pored Grejsona, pa ušla u lift iz kog je on trenutak ranije izašao.

Kada te napuste, trik je u tome da nikada ne dopustiš sebi da čezneš ni za kim ko je otišao.

Minut kasnije, kada su se vrata lifta otvorila prema vlasničkoj loži, iskoračila sam napolje, sa Alisom sa jedne strane i Orenom sa druge, i nisam se ni osvrnula prema Grejsonu. Pošto se on spustio liftom da me dočeka, očigledno je već bio ovde gore, i verovatno ćaskao s nekim. Bez mene.

„Ejveri. Došla si.“ Zara Hotorn-Kaligaris nosila je o vratu ogrlicu od finih bisera. Bilo je nečega u njenom oštrom osmehu zbog čega sam osećala kao da bi verovatno mogla da ubije čoveka tim biserima

ako bi bila raspoložena za to. „Nisam bila sigurna da li ćeš se pojaviti večeras.“

I bila si spremna da preuzmeš glavnu ulogu u mom odsustvu, zaključila sam. Pomislila sam na ono što je Alisa rekla – o saveznicima i jakim igračima, i uticaju koji može da se kupi kartom za ovu ložu.

Kao što bi Džejmson rekao: Igra je počela.

POGLAVLJE 4

Iz vlasničke lože otvarao se savršen pogled na liniju od pedeset jardi, ali sat pre početka utakmice niko nije gledao u teren. Loža se protezala unazad i proširivala, i što si se više odmicao od sedišta, više je izgledala kao skupi bar ili klub. Noćas sam ja bila izvor zabave – čudna pojava, retkost, papirna lutka koja je upravo tako i obučena. Rukovala sam se, pozirala fotografima i pretvarala se da razumem fudbalske šale čitavu večnost, kako mi se učinilo. Uspela sam da ne buljim u pop zvezdu, bivšeg potpredsednika i tehnološkog magnata koji verovatno zaradi više novca za onoliko vremena koliko mu je potrebno da mokri nego što većina ljudi zaradi za ceo život.

Mozak je skoro sasvim prestao da mi radi kada sam čula frazu „njeno visočanstvo“ i kada sam shvatila da je zaista prisutna osoba kraljevske krvi.

Mora da je Alisa osetila da se približavam granici onoga što mogu da podnesem. „Skoro je vreme za početak utakmice“, rekla je, blago mi spuštajući ruku na rame – verovatno da me spreči da pobegnem. „Daj da te smestimo na tvoje sedište.“

Izdržala sam do poluvremena, a onda stvarno jurnula da pobegnem. Presreo me je Grejson. Bez ijedne reči, klimnuo je glavom u stranu i zatim počeo da hoda, uveren da ću ga pratiti.

Uprkos sopstvenoj volji, to sam i uradila. Ono na šta sam naišla bio je još jedan lift.